

Đồ Nhi Nghịch Ngợm! Em Có Nhớ Tôi Không?

Contents

Đồ Nhi Nghịch Ngợm! Em Có Nhớ Tôi Không?	1
1. Chương 1: Hàn Thiếu Nam!	1
2. Chương 2: Hàn Thiếu Nam! Anh Hãy Hủy Hôn Đi !	2
3. Chương 3: Nghĩa Vụ Của Hôn Phu !	3
4. Chương 4: Lời Chưa Nói	4
5. Chương 5: Vương Mặc	5
6. Chương 6: Cổ Tích Một Chuyện Tình	7
7. Chương 7: Danh Phận Chồng Tương Lai	8
8. Chương 8: Lên Giường - Vượt Tường	9
9. Chương 9: Mối Tình Đầu Gãy Nhánh	10
10. Chương 10: Chộn Rộn	12
11. Chương 11: Bí Mật Phòng Giáo Viên [End]	13
12. Chương 12: Ngoại Truyện: Trước Là Thầy, Sau Là Chồng	16
13. Ngoại Truyện 2: Tổ Là Phong Đồ Nhi !	19

Đồ Nhi Nghịch Ngợm! Em Có Nhớ Tôi Không?

Giới thiệu

Thiếu Nam trở về giống như ác mộng đối với nó. Từ trước đến giờ nó chưa từng quan tâm anh là ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-nhi-nghich-ngom-em-co-nho-toi-khong>

1. Chương 1: Hàn Thiếu Nam!

06:00 am

Biệt thự nhà nó. Một cơ ngơi rộng lớn nằm ngay cạnh trung tâm thành phố. Căn biệt thự mang màu hồng nhạt, cao bốn tầng và đầy đủ mọi tiện nghi. Nhưng, ít ai biết được rằng: Nó luôn luôn cô độc trong cái cơ

ngôi ấy. Vì từ nhỏ, nó không có mẹ. Ba nó vì công việc, nên rất ít khi ở nhà. Họa may, người vợ sau này của ông, cũng vô cùng yêu thương nó. Bà có một cậu con trai hơn nó hai tuổi. Và trong tương lai - nó buộc gọi là chồng.

Mọi chuyện, cũng từ đó bắt đầu:

Trong một căn phòng đầy thú nhồi bông. Từ to đến nhỏ, màu sắc lạnh đến nóng khác nhau. Chúng được sắp xếp ngăn nắp, và tinh tươm y như chủ của chúng. Vì từ khi được sinh ra đến nay, về mặt kĩ tính, nó chắc chắn đứng đầu. Dù không phải thuộc cung Xử Nữ. Nhưng nó, còn cầu toàn hơn cả vậy. Thỉnh thoảng, còn cho bản thân cầu thả một lần.

Nằm trên chiếc giường ngay lúc này, không ai khác chính là gương mặt đang say ngủ của nó. Cô bé 15 tuổi, với mái tóc màu hạt về xõa dài. Mọi người cũng vì mái tóc dài này của nó, mà thường gọi là manga. Nó cũng vô cùng thích thú với biệt danh manga. Cho nên, từ đó đặc biệt chú trọng với mái tóc và ngoại hình của mình. Tuy bên ngoài khá mỏng manh, nhưng lại là một cô bé rất cá tính. Nghịch ngợm, nhưng có phần ngốc nghếch.

BÊN NGOÀI

Tiếng ” Cộp ” ngay bây giờ. Cũng thoát tiên dừng lại trước phòng nó. Để một tay trong túi quần. Tay còn lại, anh cẩn thận đặt nhẹ lên chốt cửa. Và.. Đẩy mạnh một tiếng ” Cạch ”

Mọi thứ ở bên trong lúc này, đều bị anh nhìn thấu từng chút một. Từ thiết kế của căn phòng, đến cô bé bí ẩn anh muốn biết. Nhưng điều đặc biệt hơn, cô nhóc này anh lại thấy có gì đó rất thú vị. Nếu so với trong tưởng tượng của anh, thì nó đẹp hơn gấp nhiều lần.

Rồi cho cánh cửa phòng khép nhẹ nhàng. Hàn Thiếu Nam, từ từ di chuyển đến phía nó.

Đứng đối diện khuôn mặt xinh xắn kia, anh bất giác mỉm cười: Nụ cười này - kèm theo có chút đều. Vì từ trước đến nay, anh chưa từng học cách cười thân thiện với mọi người.

- Không có chút cảnh giác với người lạ đến vậy sao? Hay là em đang muốn, thử xem sức quyến rũ của mình? Hả? Phong Đồ Nhi!

Để hai tay trước ngực, Alyn cau có lắm bầm, rồi vô thức cho người hạ thấp xuống. Chồng hai tay xuống nệm nhìn vào nó ngày một lâu hơn, nụ cười tà mị của Alyn - lại bất giác hình thành.

2. Chương 2: Hàn Thiếu Nam! Anh Hãy Hủy Hôn Đi !

- Wow~ cũng không tệ nha! Nói xem, anh biết nấu ăn bao lâu rồi hả?

Nhìn những món ăn được Nhật Huy đem ra. Thì Nhật Thiên lúc này không chịu được lên tiếng. Cô là đang vô cùng thắc mắc, về tài năng nội trợ của anh mình. Vì từ trước giờ, cô có thấy Red xắn tay vào bếp đâu. Nhưng hôm nay, ông anh lăng nhăng của cô, lại vô tình đổi tính. Phải chăng, là đang để mắt cô nào?

Quan sát thấy ánh mắt gian tà của em gái. Red chau mày, rồi kéo ghế ngồi xuống. Đối diện cô, anh vội vã nhướng mày:

- Anh của em, mà cũng có chuyện nấu ăn không ngon sao? Hạ Nhật Thiên, em có nên xem lại thái độ của mình không? Coi chừng anh, bo xì với em đó!-Red chắc nịch nói. Khi nghe thấy giọng đe dọa của anh, cô chỉ biết cười trừ. Trời ạ! Red hôm nay thật trẻ con a- Đủ rồi! Mau làm chuột bạch cho 2 đi nha!-Sau một lúc cứng nhắc, thì anh cũng không kiên nhẫn được mà xuống nước mềm dẻo. Và những lời của ai kia lúc này, càng làm Nhật Thiên có mềm nhũn ra trò. Không! Cô có tin được thức ăn của anh không? Nhờ đâu khi ăn xong, lại phải đi thăm bác sĩ nhỉ?

“ Ui cha! Con chưa muốn đoàn tụ ông bà đâu a~ ”

Không khí cả căn phòng hiện tại như có thứ gì đó thu hẹp. Cảm giác của nó ngay bây giờ, chính là có một mùi hương khác xâm chiếm. Vừa mạnh mẽ, nhưng lại rất nhu mì. Khiến cho tâm trí nó, cứ mơ hồ ảo giác. Rốt cuộc, mùi hương mì hoặc đó là gì?

Khi nhìn thấy hàng mi nó đang cử động, thì anh lại khoái chí chột cười. Trong giây phút bất ngờ, Alyn chủ động cho người cúi gần hơn một chút. Nhưng chỉ một cen-ti-mét nữa thôi, là anh với nó đã chạm môi.

- Dậy đi! Còn nhiều thứ, đang cần em giải quyết lắm!

Giật mình, nó mở con ngươi lên hết cỡ. Đối diện khuôn mặt Alyn, nó bây giờ như một pho tượng cứng đờ. Lý trí đang tự hỏi " Anh ta là ai vậy? Tại vì sao lại vào được phòng nó? "

- Anh.. Anh là ai vậy? Tại sao anh.. Lại tự ý xông vào phòng của người khác chứ? Anh có biết..

- Sao hả? Sao không chịu nói tiếp chứ? Tôi đang chờ câu nói tiếp theo của em mà!-Anh nói, rồi di chuyển bàn tay chạm nhẹ lên má của nó. Cái chạm tay, khiến nó giật bắn người. Còn anh, thì có gì đó lạ lạ. Đúng! Làn da này rất mịn màng- Đừng sợ mà hôn thê của tôi. Tôi vẫn chưa, làm gì quá đáng với em kia mà! Em không cần, phải căng thẳng như vậy đâu!-Hôn thê? Hôn thê của anh ta sao? Nó vừa nghe anh nói xong, liền dùng hết sức đẩy anh ra. Anh vô cớ bị đẩy ra, nên cũng cảm thấy bực mình.

Ngồi dậy, nó liên tục lắc đầu:

- Không phải! Anh không phải!

- Phải!

- Không phải!

- Tùy em! Tôi không muốn phí thời gian cãi nhau với em vì chuyện con con này. Tôi còn có công việc của tôi, tôi đi trước đây!

Nói rồi, anh nhanh chóng bỏ đi. Khi nó biết được anh là ai, liền đau lòng tột độ. Hóa ra, anh là người con trai đó sao?

Xiết chặt chiếc chăn, nó nhìn theo hét lớn:

- Hàn Thiếu Nam! Anh hãy hủy hôn đi! Tôi không muốn kết hôn với anh đâu! Tôi cực kỳ ghét anh, cũng không muốn mẹ kế của mình trở thành mẹ chồng của tôi. Do đó, anh hãy hủy hôn đi!

3. Chương 3: Nghĩa Vụ Của Hôn Phu !

Khựng lại. Anh đưa tay lên chốt cửa xiết chặt. Phải! Ngay bây giờ anh rất giận - Và cũng rất muốn tự tay bóp chết cô gái kia. Nhưng không hiểu sao, anh lại không làm vậy.

Từ từ hạ cơn thịnh nộ xuống, Alyn quay lại cười nhếch:

- Đừng có trong lúc tức giận, mà thốt ra những lời thiếu suy nghĩ này. Nếu như em biết tôi là ai, thì có khi, em sẽ phải cầu xin tôi, kết hôn với em ngay lập tức đó!

Kiều ngạo anh nói. Sau đó, lần nữa đi thẳng về phía nó. Đứng đối diện khuôn mặt lem nhem nước mắt kia, Alyn bất ngờ, cho khuôn mặt anh đến gần khuôn mặt nó. Vì quá đột ngột, nên nó không kịp né tránh anh. Ngược lại, còn nhìn anh bằng ánh mắt sợ sệt. Thật! Đúng thật anh ta rất đẹp! Nếu nói không rung động, thì nó đã nói dối rồi. Nhưng mà, dù anh ta có đẹp đến đâu đi chăng nữa. Thì nó vẫn không thay đổi quyết định của mình " Nó muốn hủy hôn! Nó không muốn phải kết hôn với anh - dù chỉ một khắc nhỏ! "

- Tôi nói rồi, tôi nhất định sẽ không lấy anh. Anh có biết tại sao không? Vì tôi rất hận mẹ anh. Hận bà ấy, tại sao lại xuất hiện. Hận bà ấy, phá nát gia đình của tôi. Khiến tôi trở thành một đứa không có một gia đình trọn vẹn. Hức, còn bây giờ, lại muốn tôi phải kết hôn với anh. Anh nói xem, có quá vô lý hay không?

Những lời nói của nó lúc này như một con dao đâm thẳng vào tim bà. Bà đứng lúc đứng bên ngoài, nên cũng đã nghe rõ từng câu từng chữ. Hóa ra suốt ngần ấy năm qua, nó đều không tha thứ cho bà sao? Nhưng dù sao, nói đi cũng phải nói lại. Có được mấy ai, mà không thấy điều này vô lý chứ!

Chứng kiến những giọt nước mắt đang lăn tăn trên khuôn mặt bầu bĩnh kia. Thì không chối cãi, anh vừa thương, cũng đồng nghĩa vừa giận. Vừa cảm thấy xót xa với hoàn cảnh của nó. Nhưng ở một mặt khác, lại cũng như nó - chỉ là đối ngược lại. Oán hận người đàn ông, đã xuất hiện cướp mẹ anh. Nhưng cũng phải nói chung, không có ai là hoàn hảo trọn vẹn. Điều quan trọng nhất, là cứ sống thật vui vẻ, chỉ đơn giản như vậy thôi!

- Vậy còn suốt mười năm qua thì sao? Không phải mẹ của tôi, rất yêu thương, và xem trọng em hay sao? Thậm chí, còn rất ít khi dành thời gian đến thăm tôi. Nếu so với em, là ai đáng thương hơn hả?-Anh hỏi, nó im lặng- Phong Đồ Nhi, tôi cũng muốn nói cho em biết. Tôi không phải như mẹ tôi, có thể nhỏ nhẹ mà chiều chuộng em mãi đâu. Vì sức chịu đựng của tôi, hoàn toàn có giới hạn. Nếu em còn muốn tôi phải hủy hôn với em, thì tôi sẽ khiến em. Phải biến thành bà Hàn ngay lập tức đó!-Anh khẳng định, rồi nhẹ nhàng di chuyển bàn tay ra phía sau nó. Tay còn lại, anh cẩn thận lòn qua hai chân, rồi từ từ bế nó lên. Nằm gọn trong vòng tay Alyn, nó ương bướng giãy giụa:

- Hàn Thiếu Nam! Anh đang muốn làm cái gì vậy? Mau thả tôi xuống đi!-Nó hét, tay liên tục đánh vào ngực anh- Hàn Thiếu Nam! Anh có nghe tôi nói hay không? Anh mau thả tôi xuống đi!-Hướng mắt vào khuôn mặt khó coi của ai kia, anh bất giác mỉm cười:

- Vợ yêu của tôi, tôi chỉ đang làm tròn nghĩa vụ của mình thôi. Em không cần phải căng thẳng như vậy! Bây giờ, tôi đưa em đi rửa mặt!

Nói rồi, anh nhanh chóng bế nó vào WC.

Dù không mấy vui khi được kẻ thù chăm sóc. Nhưng ngoài cách tiếp nhận ra, nó không còn cách nào khác.

4. Chương 4: Lời Chưa Nói

- Nè cái tên kia! Sao giờ này anh còn ở đây chứ? Anh có biết anh như vậy, suýt hại tôi giết mình chết hay không?-Mười giờ đêm. Nó ồ ồ bước ra khuôn viên để ngắm sao. Nhưng khi vừa bước ra, nó đã kịp nhìn thấy con người hoàn hảo ấy. Ban đầu, nó còn tưởng anh là ăn trộm. Nhưng sau một hồi quan sát, thì nó mới hoàn hồn. Nếu tên trộm nào cũng đẹp trai giống anh ta, thì chắc không một ai đi báo cảnh sát rồi!- Nè! Anh đang xem thường tôi, cho nên mới không trả lời đó hả?-Nó khó chịu lên tiếng hỏi. Và rồi, con người kia vẫn im lặng. Anh hướng mắt về phía xa xăm, sau đó, nở nhẹ nụ cười khẩy.

Cảm nhận có gì đó là lạ, nó bất giác quay đầu lại lăm bắm. Con người kia tuy có diện mạo giống Alyn, nhưng mà anh ta, lại không có mùi hương đó. Bằng ngược lại, là một mùi hương rất khác. Chẳng nhẽ, nó bị ảo giác sao? Không thể nào! Không thể có người thứ hai giống Alyn được! Nó không tin! Có chết nó cũng không tin!

“ Không được! Mình phải hỏi rõ ràng anh ta mới được! ”

- Hả? Anh ta đi đâu rồi?

Quay đầu lại, nó lăm bắm, rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Không! Hoàn toàn không có một ai trừ nó cả. Vậy còn người lúc này, anh ta rốt cuộc là ai vậy?

- Phong Đồ Nhi!

- Hả?-Giật mình, nó nhanh chóng quay lại người vừa mới gọi mình. Là Alyn ta sao? Làm nó giật cả mình. Nhưng tại sao, anh ta lại xuất hiện đột ngột ở sao nó chứ? Còn thay đồ nhanh đến vậy à- Alyn! Tôi hỏi anh: Lúc này, anh có ra đây. Nhưng sau đó, lại quay trở về phòng đúng không? Và rồi sau đó là..

- Được rồi!-Anh cắt lời- Em có biết bây giờ là mấy giờ không? Mau lên, đi ngủ đi! Còn nữa, tôi không có thói quen đi lung tung ra ngoài giống em đâu!-Nói xong, anh quay người bỏ đi.

Khẽ nhìn theo bóng dáng anh, nó cảm thấy có gì đó lạnh lạnh. Chẳng nhẽ người nó nhìn thấy, là một hồn ma giống anh ta sao?

- Alyn! Hức hức, tôi vừa nhìn thấy ma đó! Anh đừng có đi nhanh vậy được không?! Anh không được bỏ rơi tôi một mình ở đây đâu! Hức hức, tôi rất sợ!

Sợ hãi, nó òa khóc. Alyn chưa đi được đến đâu, thì anh đã không chịu được quay đầu lại. Đối diện khuôn mặt khó coi của nó hiện giờ, anh bất giác mỉm cười. Đây là thế kỷ bao nhiêu rồi? Còn có chuyện nhìn thấy hồn ma sao?

- Được rồi! Nếu như em sợ, thì tôi hứa, tôi sẽ không bỏ rơi em. Được chứ?

Nhìn anh, nó tròn mắt:

- Thật sao?

06:00 am

BIỆT THỰ HẠ GIA

Sau khi chén xong món ăn của Nhật Huy. Thì Hạ Nhật Thiên cô, phải vào bệnh viện vì trúng thực. Vừa may mắn hôm nay, cô đúng lúc được xuất viện. Và cô cũng đã hứa với bản thân mình rằng: " THÀ CÔ CHẾT ĐÓI THÌ CHẾT. CHỨ CÔ SẼ KHÔNG ĂN THỨC ĂN MÀ HẠ NHẬT HUY NẤU. NẾU KHÔNG TÊN CỦA CÔ, SẼ CHÍNH THỨC ĐỔI NGƯỢC LẠI "

Và cũng là bởi vì lý do này, mà cả hai sinh ra CHIẾN TRANH LẠNH a..

5. Chương 5: Vương Mặc

“ Rốt cuộc thì thứ mình thấy, nó có phải là một ảo ảnh hay không? Nhưng mà tại sao mình lại cảm nhận được, anh ta thật sự rất chân thật. Bên cạnh đó, còn có khuôn mặt hệt Alyn chứ! Rốt cuộc chuyện này là thế nào đây? ”

Chống hai tay lên cằm, nó đưa mắt nhìn vào phần thức ăn trên bàn rồi thở dài. Không biết người nó thấy tối hôm qua, có phải là một hồn ma không? Nếu vậy, nó phải đi cúng giải hạn rồi.

- Mình bị sao vậy không biết?

Cộp

Cộp

...

Rồi tiếng bước chân của ai đó đang dồn dã về phía nó. Đưa mắt nhìn vào phần thức ăn vẫn chưa được sử dụng qua, anh bất giác cau mày. Giờ này vẫn chưa chịu ăn sao? Thật là cứ mơ mộng hết thuốc chữa.

- Nè, sao em không ăn đi? Ăn nhanh lên, chúng ta còn phải đến siêu thị nữa!

Anh nói. Nghe giọng của Alyn, nó ngơ ngác ngược lên nhìn. Ủa? Mà đi siêu thị để làm gì?

- Tại sao phải đến siêu thị? Tôi đâu có cần mua thứ gì đâu!

Nó ngây ngô đáp. Sau khi nghe được những lời từ miệng nó, anh nhếch môi rồi đưa tay kéo ghế ngồi xuống:

- Có thật không? Có thật là em không cần mua gì không? Nếu vậy, tôi cũng không cần phải lo lắng việc em đi học nữa rồi!-Nói xong, anh nhanh chóng kéo phần thức ăn của nó về phía mình- Vậy đi! Để tôi ăn phụ em!-Nhượng mày, anh nói tiếp. Sau đó, từ tốn cẩn thận thay nó ăn. Quan sát cái điệu bộ tự cao kia, đôi mày nó nheo lại. Không phải chứ? Phần thức ăn này là của nó mà.

- Alyn!

Dừng lại, anh nhìn nó nhượng mày. Cười trừ một cái, nó đứng dậy đi về phía anh. Sau đó, đưa tay giữ lấy cánh tay người đối diện. Hành động đáng yêu này, khiến ai đó sinh nghi ngờ. Tự dừng, sao lại thay đổi nhanh như vậy?

- Em muốn nói gì với tôi sao?

- Ừm. Chuyện là..

Kính Koong

Kính Koong

Tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang cuộc đối thoại của ai kia. Nhìn lại anh, nó có chút bối rối. Theo lý, thì nó không nên hỏi sẽ tốt hơn. Biết đâu người nó nhìn thấy trong khuôn viên tối qua, chỉ là một ảo ảnh.

- Em vẫn muốn nói chứ?

- Tôi định nói là: Một chút nữa, anh đưa tôi đến siêu thị có được không? Dù sao đi nữa, ngày mai tôi cũng phải đến trường mà. Chắc là anh không muốn, hôn thê của mình phải mất mặt đúng không?

Hôn thê?

Từ bao giờ nó lại thốt ra tròn trịa đến vậy? Không phải ai đó đã từng nói, muốn anh hủy hôn với mình sao?

SIÊU THỊ

Tình hình bây giờ của anh không còn là phải dẫn một con tiểu yêu tinh đi mua dụng cụ học tập nữa. Mà thực tế, anh phải tiêu tiền cho hai con tiểu yêu tinh. Với lại, hai đứa trẻ này cực kỳ phiền phức a. Đòi hỏi là một chuyện, ép buộc anh lại là một chuyện khác. Ấy vậy mà ai kia, vẫn giữ vững cái khuôn mặt lạnh lùng.

“ Đợi khi về nhà. Em sẽ biết tay tôi ”

Thỉnh thoảng ghé mắt sang nó và Nhật Thiên, anh lại tiếp tục công việc chau mày. Trẻ con, đúng thật rất rắc rối.

RUNG.. RUNG.. RUNG

- Thiết tình, ai lại gọi vào lúc này vậy?-Dừng lại, anh đưa tay lấy điện thoại rồi thở dài. Sau đó, dùng điệu bộ khó coi nhấc máy- Nói!-Một chữ ngắn gọn được anh thốt ra. Từ xa nghiêng đầu nhìn về anh, nó chau mày. Ai gọi vào giờ phát bệnh của anh ta vậy không biết?

- Nè Phong Đồ Nhi, ông là hôn phu của mày thật sao?

Quay lại Alyn rồi quay lại nhìn nó, cô hỏi. Ai kia vừa nghe xong, liền hồ hững gật đầu. Sau đó, tiếp tục công việc lựa chọn những vật dụng cần thiết.

“ Hình như, mình cảm nhận được mùi hương đó ở khuôn viên tối qua rồi. Không lẽ, hồn ma đó lại xuất hiện nữa sao? ”

Cảm nhận được thứ gì đó, nó sợ sệt khi quay lại phía sau. Nhìn thấy người con trai đang cười kia, nó giật mình lùi lại. Chết rồi, ban ngày nó cũng nhìn thấy ma sao?

Người bên cạnh nó nhìn sang nó rồi chau mày. Rốt cuộc thứ gì làm nó sợ hãi đến vậy?

- Nè, mày làm sao vậy? Bộ nhìn thấy ma sao?

Cô hỏi. Quay lại cô, nó gật gật đầu:

- Tao.. Đúng là nhìn thấy ma đó!-Nó luống cuống đáp- Hơn nữa anh ta, còn đang đứng trước mặt tao-Tròn mắt, cô theo lời nó nhìn quanh. Nhưng không, cô rõ ràng đâu nhìn thấy gì chứ!

- Mà đọc truyện riết, đầu óc có vấn đề rồi đúng không? Đây là thế kỷ XXI, làm gì còn có việc nhìn thấy ma!

Nhật Thiên phản bác. Quay lại nhìn vào người con trai kia, rồi quay lại nhìn cô, nó lắc đầu:

- Nhưng mà tao..

- Phong Đồ Nhi! Em đừng phí sức nói nhiều với cô bé này nữa. Vì em có nói một trăm lần, con bé cũng sẽ không tin sự có mặt của tôi đâu!

6. Chương 6: Cổ Tích Một Chuyện Tình

- Rốt cuộc thì anh là ai? Tại sao lại đi theo tôi chứ? Hơn nữa, anh còn có khuôn mặt giống hệt Alyn. Có phải, anh và anh ta, có liên quan đến nhau không?

Vì để tránh khỏi sự nghi ngờ về việc nhìn thấy ma của nó. Cho nên, anh đã chủ động đề nghị đưa nó đến một nơi khác. Ban đầu nói thật, nó chẳng muốn đi cùng anh ta một chút nào. Nhưng mà anh ta, vốn dĩ là người ở một thế giới khác. Nó có thể trốn được trong nhất thời, nhưng còn việc trốn anh ta suốt đời thì đương nhiên nó không có cách rồi. Do đó, nó chỉ còn biết đi theo người con trai kỳ lạ kia đến khu vực cách siêu thị khá xa. Ở đó là một nơi yên tĩnh. Xung quanh đó có rất nhiều cây xanh. Hơn nữa, còn có một con sông khá rộng. Anh đứng xoay lưng về phía nó, sau đó phát ra tiếng thở dài:

- Vì tôi chính là hôn phu được đính ước của em!-Anh trả lời. Nghe xong, nó bất động tại chỗ. Không phải đâu! Chắc chắn nó đã nghe nhầm. Không thể nào lại trùng hợp có hai Hàn Thiếu Nam chứ?- Tôi biết là trong nhất thời em không thể tin. Nhưng mà..-Bỏ lửng câu, anh từ từ xoay người lại đối diện nó- Những gì tôi nói đó là sự thật. Em muốn tin cũng được, không tin cũng được. Người mà hằng ngày ở bên cạnh em, thật chất không phải Hàn Thiếu Nam. Mà là Hàn Hiếu Minh, em trai của tôi. Vì tôi đột ngột mất đi. Cho nên..

- Cho nên, anh ta mới thay thế anh để thực hiện lời hứa đó với tôi sao? Nhưng nếu là như vậy, tại sao anh lại xuất hiện trước mặt tôi? Còn nói cho tôi biết chuyện này nữa? Rốt cuộc thì anh muốn làm gì?

Cướp lời anh, nó khó hiểu hỏi. Người con trai kia không nói gì, chỉ di chuyển từng bước chân đến gần nó. Sau đó, anh nhẹ nhàng đặt bàn tay rắn chắc lên khuôn mặt xinh xắn kia, mỉm cười. Cảm giác va chạm này, sao nó cảm thấy rất chân thật vậy? Hơn nữa, bàn tay đó còn rất ấm.

- Vì tôi không muốn nhìn thấy vị hôn thê của tôi, bị lừa dối mà trưởng thành. Em cần biết mọi thứ. Cũng như, đối diện với người đang ở bên cạnh mình. Alyn dù lạnh nhạt và bảo thủ. Nhưng mà, tôi hiểu em trai của tôi. Nó thực tế không phải là một người đàn ông không tốt. Do đó, tôi chỉ muốn nói với em. Hàn Hiếu Minh, mới chính là người em cần phải nắm giữ. Còn tôi, vẫn sẽ mãi mãi tồn tại ở bên cạnh em. Mãi mãi, và mãi mãi như vậy!

Mãi mãi, và mãi mãi như vậy nghĩa là sao? Sao tự dưng nó không hiểu gì hết vậy? Tại sao lại là Hàn Thiếu Nam, rồi lại trở thành Hàn Hiếu Minh? Rốt cuộc, nó có phải đang nằm mơ không? Nhưng giấc mơ này, tại sao lại oái oăm vậy chứ?

Rồi mạnh dạn đưa tay kéo người con gái kia vào lòng, anh theo bản năng xiết chặt nó. Bất ngờ trước hành động của anh, nó im lặng không thể nói nên lời. Không không! Chuyện này không thể nào! Anh ta vốn dĩ đã biến mất rồi, tại sao lại có thể chạm vào người của nó được chứ? Không lẽ trên đời này, vẫn còn có chuyện kỳ tích xảy ra sao?

- Anh..

- Gọi tôi là Kaen, đó là tên của tôi. Sau này, tôi chắc rằng mình sẽ không thể xuất hiện trước mắt em như ngày hôm nay. Và cũng không thể nào, như ngày hôm nay ôm chặt em. Vì thời hạn của tôi, hôm nay đã đến rồi. Sau khi tôi biến mất, em nhất định phải được hạnh phúc đó! Còn nữa, em nhất định không được quên tôi!-Anh căn dặn, giọng nói cũng ngày một trầm đi. Sau đó, từ từ để người con gái ở trong tay rời ra một khoảng- Phong Đồ Nhi, tạm biệt em! Đã đến lúc tôi phải đi rồi!-Câu nói của anh vừa kết thúc, thì cũng là lúc nó nhìn thấy hình ảnh Kaen ngày một mờ đi. Khẽ nắm chặt hai nắm tay, nó nhìn vào khoảng không trước mặt luyến tiếc. Anh ta biến mất thật rồi sao? Tại sao lại như vậy chứ?

- Kaen! Tôi nhất định sẽ nhớ anh!-Nó hét lớn, rồi bất giác khụy xuống thẳm cỏ xanh dưới chân mình- Thì ra Alyn không phải là Hàn Thiếu Nam. Anh ta vốn dĩ không phải. Nhưng nếu anh ta không phải là Kaen, tại sao lại muốn thay thế Kaen để kết hôn với mình? Nếu như không phải Kaen, tại sao lúc mình muốn hủy hôn, anh ta lại cương quyết không đồng ý? Tại sao? Rốt cuộc chuyện này là sao chứ?-Xâu chuỗi lại mọi thứ, nó càng trở nên không thể hiểu rõ Alyn. Rõ ràng nó và anh không có ràng buộc, tại sao anh ta vẫn muốn thay thế Kaen để kết hôn với nó? Không thể nào anh ta có tình cảm với nó. Vì nó và anh ta, chưa từng, chưa từng gặp nhau từ trước. Nếu như thế, thì đó là lý do gì?

7. Chương 7: Danh Phận Chồng Tương Lai

Trời ngả chiều. Nó trở về biệt thự với cái bộ dạng tiêu tụy. Trời à! Thế kỷ XXI rồi, mà nó vẫn còn có thể nhìn thấy ma sao? Hơn nữa con ma đó, còn là vị hôn phu bất đắc dĩ của nó nữa chứ. Nếu nó đi kể cho Nhật Thiên nghe, thì nhất định cô sẽ bảo nó bị thiếu muối i ốt cho xem. Còn Alyn đáng ghét kia nữa, tại sao không nói cho nó nghe chuyện này sớm chứ? Nếu anh nói sớm, thì nó đâu cần phải lo lắng việc sẽ kết hôn với anh đâu. Nhưng mà bây giờ, thì nó dễ xử rồi. Nó không cần phải kết hôn với Alyn nữa. Cha! Có nên gọi cho Nhật Thiên đi ăn mừng không? Sẵn tiện, nhờ Nhật Huy gửi tất cả nội dung truyện nhiều tập của anh sắp tới cho nó luôn.

Nghĩ rồi, nó nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau đó bước đến chiếc Sofa to đùng trước mặt ngồi phịch xuống. Bây giờ tâm trạng nó thật rối rắm a. Nếu nó chủ động hủy hôn lần hai với Alyn, thì nó có bị anh ta cho nó biến thành bà Hàn ngay lập tức không?

- Phong Đồ Nhi, mày nên làm gì mới thoát khỏi cái hôn ước chết tiệt đó đây? Bỏ nhà đi thì không được. Ở lại cũng không được. Rốt cuộc, mình nên làm sao mới đúng đây?

Đưa tay lấy gối ôm vào người, nó ủ dột lẩm bẩm. Đã bao nhiêu lần nó muốn bỏ nhà đi rồi đấy chứ. Nhưng mà dù nó có bỏ đi, thì cũng nhanh chóng bị tìm ra thôi. Không lẽ cả đời này, nó định sẵn là phải kết hôn với người nó không yêu sao?

Rồi ngửa cổ nhìn lên trần nhà, nó thở dài, rồi bất giác khép chặt mắt. Alyn đứng lúc từ bên ngoài bước vào, liền đưa mắt quan sát nó chau mày. Hóa ra, nó trốn về đây trước anh sao? Vậy mà hại anh, phải cất công đi tìm nó từ trưa đến giờ. Được lắm! Để xem lần này anh xử lý nó ra sao!

- Xem ra, tâm trạng của em đang rất tốt thì phải?-Ai đó không chịu được nói móc. Nó lúc này nghe được giọng của Alyn, liền thức tỉnh nhìn lại anh. Tốt cái đầu của anh ta chứ tốt. Ngày nào mà hôn ước đó vẫn còn, thì nó có nhật được vàng cũng không thể nào vui. Rồi nhanh chóng bước đến gần nó hơn, ai kia thư thả ngồi xuống Sofa bên cạnh nó. Sau đó, cho người hơi nghiêng về nó một chút- Tiểu yêu tinh như em, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt này. Nếu không, tôi không biết mình sẽ làm gì với em đâu!-Người con trai đối diện nó bá đạo khẳng định. Ai đó im lặng không nói gì, chỉ một mực tức giận ném thẳng gối vào mặt anh, rồi nhanh chóng đứng dậy bỏ đi. Nếu như là mọi khi, thì anh nhất định sẽ đi theo mà giữ nó lại. Nhưng mà nếu anh làm như vậy, nó sớm muộn cũng sẽ tìm cách dè chừng anh. Chi bằng, anh cho nó không gian thở một chút.

“ Phong Đồ Nhi, em nghĩ em sẽ dễ dàng thoát khỏi như vậy sao? Không đâu! Em hoàn toàn lầm rồi! ”

05:30 pm

Cạch

Cánh cửa phòng tắm lúc này cũng được nó đẩy nhẹ ra. Vì là không gian của riêng mình, nên nó khá thư thả sau khi tắm gội. Nghĩa là trên người nó bây giờ, chỉ duy độc một tấm khăn trắng quấn ngang, đầu tóc còn đọng rõ nước. Sau khi tắm xong, thì đúng là bao muộn phiền như được chút ra nha. Người trên giường lúc bấy giờ nhìn sang, sau đó không kìm chế được châm chọc:

- Không ngờ Phong Đồ Nhi em, lại cố tình quyến rũ tôi!

Gấp nhẹ quyển sách đang đọc dang dở trên tay lại, Alyn theo phản xạ cảm thán. Anh không còn lạ gì tính cách của nó nữa. Nếu mà nó biết anh ở đây, thì nhất định sẽ phát hỏa cho xem. Và đúng như anh nghĩ, nó lúc này vừa nghe được câu nói ở rất gần mình, liền quay lại trợn mắt. Sao có thể chứ? Anh ta sao lại ở đây?

- Tên biến thái này, sao anh lại ở đây chứ?-Nó không khỏi bàng hoàng hét lên, sau đó dùng tay che người lại- Đồ xấu xa! Anh biến khỏi đây ngay! Nếu không, tôi sẽ kiện anh tội quấy rối!-Ai đó tiếp tục hét. Hàn Hiếu Minh lúc này không nói gì, chỉ nhanh chóng đặt nhẹ quyển sách lên giường. Sau đó, ung dung tiến đến gần với nó- Anh.. Anh đừng có bước tới. Nếu không, tôi nhất định sẽ kiện anh!-Bỏ ngoài tai những từ ngữ khó nghe mà nó vừa phát ngôn, Alyn vẫn khư khư giữ lấy cái quyết định của mình. Anh ngày một thu hẹp khoảng cách cả hai chỉ còn một cen-ti-mét, sau đó khẽ nhếch môi. Hai bàn tay thận trọng đặt vào trong túi quần:

- Ngay cả khi, người đó là chồng tương lai của em sao?

P/s: Tổ đã cố gắng hết sức:))

- Ai thấy chap này ngắn bỏ qua hộ cho tổ nhé!

8. Chương 8: Lên Giường - Vượt Tường

- EM NÓI SAO CHỨ? KHUYNH NHI CÓ VỊ HÔN PHU TỪ TRƯỚC RỒI SAO?

Giọng hét ồm ồm kia không ai khác ngoài giọng của Nhật Huy. Sau khi anh biết được bạn thân của em gái mình - cũng tức là nó có hôn phu, thì ai kia đã không khỏi kích động. Riêng về phía Nhật Thiên, cô lại có chút gì đó được gọi là hiếu kỳ. Nó có hôn phu thì liên quan gì đến anh trai cô nhỉ? Không lẽ như những gì cô nghĩ, người mà anh trai cô thích là nó - Phong Đồ Nhi sao? Cha! Lần này có phim hay không cần trả phí vào rạp rồi!

Nhắm nháp miếng bánh mì Kido trên tay, cô bình thản gật đầu:

- Không sai vào đâu được. Chính miệng nó nói với em mà. Hơn nữa người con trai đó, còn đạt được một trăm điểm luôn. Đại loại là: Đẹp trai, gia thế giàu có, lạnh lùng..

- Đủ rồi!-Nhật Huy quát lên, sau đó cô mới biết được mình chọc giận tử thần. Cô rõ ràng biết anh trai mình là một tiểu thuyết gia cơ mà, tại sao lại còn đề cao người khác trước mặt anh chứ? Cô nghe nói những con người lãng mạn, thì thường có một nội tâm rất yếu đuối. Thôi rồi! Lần này cô đá xoáy nhầm người rồi- Anh không tin chuyện này là có thật. Do đó, anh phải đi hỏi Khuynh Nhi cho rõ ràng!-Red nhấn mạnh, rồi nhanh chóng quay người bỏ đi. Không thể nào! Không thể nào có chuyện đó xảy ra. Nó là mối tình đầu của anh, sao có thể lại xuất hiện một người khác đến cản trở chứ? Trên đời này đâu có chuyện dễ dàng như vậy.

Rồi đứng dậy ngó theo bóng dáng của anh trai, Nhật Thiên quay người lại làm ra vẻ bí hiểm. Cô tiếp tục nhắm nháp miếng bánh vừa được lấy ra, rồi gật gật đầu:

- Lần này có phim hay xem rồi!

BIỆT THỰ NHÀ NÓ

Sau một lúc đấu võ mồm với Alyn, thì ngay bấy giờ nó đang trong trạng thái nằm bất động ở trên giường. Và các cậu cũng đã biết, người ở trên hiện tại đang là ai rồi đấy. Vâng, người đó không ai khác ngoài Alyn. Anh - là đang chủ động muốn bù đắp tình cảm với nó. Nhưng không hiểu sao, nó luôn ném cho anh bằng cái cặp mắt khó chịu. Đơn giản là: Chẳng có đứa con gái nào muốn cái tình thế ám muội này diễn ra, khi người con trai ở đối diện - không phải là người mà bản thân mình thích cả. Và nó, cũng là một ví dụ điển hình.

Trầm ngâm nhìn vào nét mặt của cô nhóc dưới thân mình, Hàn Hiếu Minh trong lúc này cười đều:

- Dù gì sau này, em cũng trở thành bà Hàn thôi. Chỉ là bây giờ, nó diễn ra trước một chút. Chắc là, em không ngại chứ?

Không ngại cái đầu của anh ta. Anh ta là con trai thì không ngại là đúng rồi. Còn nó, chữ " NGẠI " được viết rõ trên mặt đây này.

- Anh nên nhớ một điều rằng: Tôi là trẻ vị thành niên đó! Nếu anh dám khiếm nhã với tôi, tôi nhất định sẽ cho anh gỡ lịch!-Nó hùng hồn khẳng định. Alyn nghe xong đến hai từ " GỠ LỊCH " thì con người lạnh lùng chợt nheo lại. Anh dùng hai tay xiết chặt hai bên cổ tay nó hơn, rồi cúi thấp khuôn mặt mình xuống gần khuôn mặt nó. Nó vừa nhìn thấy anh cúi xuống, thì đã sợ hãi khép chặt mắt. Mẹ nó, anh rất muốn gỡ lịch liền ngay tức khắc- Em có thấy quy định nào nói: Giữa hai vợ chồng, không được xảy ra vấn đề đó hay không? Chỉ là.. Nó xảy ra sớm hơn dự định. Cái này nên nói là: Tôi đang khẳng định chủ quyền của mình thôi. Tôi không thấy có vấn đề gì cả!-Boong, một hòn đá lớn như đang phi thẳng vào đầu nó. Mất nó ngày một mở to hơn, còn Alyn, anh vẫn cho làn môi mình xâm chiếm làn môi nó. Đồ khốn! Nụ hôn đầu của nó?

BÊN NGOÀI

Phải nói sao đây?

Thôi thì tạm nói thế này đi:

Vì để một mình độc chiếm nó. À không! Nên nói là vun đắp tình cảm với nó mới đúng. Vậy là trong đầu Alyn đã vạch ra sẵn một kế hoạch. Anh cho người đưa mẹ anh đi du lịch ở Jeju một tuần. Còn tự tay vun tiền trả trước cho người làm một tháng để bọn họ nghỉ việc. Thế nên khi Nhật Huy ở bên ngoài bấm chuông, thì Red lại tỏ ra cái cảm giác bức mình. Mẹ nó, cả đám người làm chết hết rồi à? Người ta đang dầu sôi lửa bỏng thế kia, vậy mà không thấy bóng dáng một con ma nào hết. Do đó khi một con người không cam tâm từ bỏ thứ mình đã muốn có, thì lúc đó bốn chữ " BẤT CHẤP TẤT CẢ " sẽ hiện lên trong ở đầu. Và kế sách anh vạch ra, chính là: " VƯỢT TƯỜNG "

#End chap 8:))

#Khuynh Nhi là tên gọi khác của nó nhé các cậu <>

9. Chương 9: Môi Tình Đầu Gãy Nhánh

Đau. Mùi máu tanh dần lan tỏa trong miệng nó. Cuối cùng nó cũng có thể cắn anh ta một cái rồi. Cái tội dám cướp đi nụ hôn đầu của nó, thì nhất định phải trả bằng giá đắt nhất.

Trong khi nó thích thú vì đã để người cướp đi nụ hôn đầu của mình phải trả giá. Thì anh, lại cảm nhận một cái đau rõ rệt ở khoe môi. Hàn Hiếu Minh nhanh chóng lấy làn môi mình ra, mất trưng trưng vào nó với điệu bộ tức giận. Mẹ nó, nó muốn anh bạo lực với nó mới vui sao?

- Anh là đồ xấu xa!

Nó mắng, người không ngừng vùng vẫy. Nhưng vùng vẫy được một lúc, thì nó chợt khựng lại. Nó bị điên rồi sao? Nó đang chỉ có một chiếc khăn trắng ở trên người thôi đó. Nếu nó cứ tiếp tục vùng vẫy, thì không phải đã bị anh ta nhìn thấy hết rồi sao?

- Nào, cố gắng thoát khỏi tôi tiếp đi! Đến lúc đó thử xem, ai là người phải mất mặt trước!

Người con trai ở trên cát giọng khiêu khích. Anh đúng là rất muốn nó giãy giụa tiếp a. Mùi vị khi biết có một người muốn thoát khỏi mình, quả thật là một cảm giác rất kích thích. Hơn nữa, nụ hôn vừa rồi cũng có một phần lay động trái tim anh.

- Thật ra anh muốn làm gì tôi hả?

Đồ đần! Đương nhiên là make love rồi! Àh không đúng! Nên nói là " ĐỘNG PHÒNG " trước mới phải. Nó còn giả ngốc trước hành động quá rõ ràng này rồi sao?

Cho làn môi tạo thành một đường cong, anh hạ thấp khuôn mặt anh tuấn xuống vùng cổ nó hôn nhẹ, rồi chậm rãi đáp trả:

- Vợ à, chúng ta động phòng thôi!

BÊN NGOÀI

Cộc Cộc

Cộc Cộc

- Khuynh Nhi, em có ở bên trong không? Mau mở cửa cho anh đi!

Người ở bên ngoài lúc này không ai khác ngoài Nhật Huy. Sau một lúc chập vậ ở bên ngoài, thì anh cũng đã vào được nơi được gọi " CẤM ĐỊA ". Nó bên trong vừa nghe được giọng nói của Nhật Huy, liền mừng rỡ như nhật được vàng:

- Nhật.. Ưm Ưm..

Nó vừa định nói " Nhật Huy, em ở bên trong " thì ngay lập tức đã bị Alyn phủ lên môi một nụ hôn cuồng nhiệt. Anh cẩn thận mút nhẹ cánh môi nó, rồi thận trọng để lưỡi mình thâm nhập vào bên trong. Người bên ngoài không nhận được câu trả lời, liền thở rõ ra một hơi, sau đó đặt hai tay lên eo lắc nhẹ đầu:

- Chắc là con bé không có ở nhà. Hay là, tạm thời mình cứ về trước đi!

Không phải! Nó đang ở bên trong kia mà. Cái tên Hạ Nhật Huy đáng ghét, sao anh lại vô tâm bỏ mặc nó vậy chứ?

Vừa dứt câu, Red nhanh chóng quay người bỏ đi. Trong căn phòng ngập mùi dục vọng kia, Hàn Hiếu Minh chủ động để nó thoát khỏi mình. Alyn từ từ cho cơ thể mình rời ra khỏi cơ thể nó, rồi đứng dậy dùng ánh mắt đàng đàng sát khí nhìn vào cô gái kia chất vấn:

- Hắn ta là ai vậy?

Anh nhấn mạnh câu hỏi. Nó di chuyển nhẹ ngón tay lên môi mình, rồi bực dọc ngồi dậy nhìn vào anh:

- Anh ta là ai không quan trọng. Tôi chỉ biết một điều rằng: Anh ta không xấu xa như anh!

Tất cả những gì nó muốn khẳng định con người của Alyn gồm 7 từ ở về sau. Còn dám nói tên đó không xấu xa như anh sao? Ít ra, anh xấu xa nhưng mà cũng là một chính nhân quân tử. Trên đời này đâu có chuyện lửa gần rơm mà không bén đầu. Huống hồ, anh vẫn chưa hề ra tay với nó. Còn tên đó, hắn có được như anh không? Đồ trẻ con. Đầu óc thật ấu trĩ!

- Em nói hắn không xấu xa sao?

Alyn lặp lại câu hỏi, nó bình thản gật đầu:

- Đương nhiên!

- Phải rồi. Trong mắt em, thì hắn ta vô cùng tốt đẹp có đúng không?

- Đương nhiên!

Nó lại tiếp tục bình thản đáp. Alyn lúc này xiết chặt hai nắm tay, rồi bước đến đẩy nó ngã xuống giường một lần nữa. Còn anh, vẫn là tư thế ở ban đầu. Thôi rồi! Tại sao cảnh tượng này lại diễn ra một lần nữa chứ?

- Lúc này vẫn còn chưa xong. Bây giờ chúng ta tiếp tục đi!

HẠ GIA

- Nè anh hai, anh làm sao vậy? Bộ anh có chuyện gì không vui hả?

Nhật Thiên lo lắng hỏi khi nhìn thấy Nhật Huy một mình ở khuôn viên lúc giữa khuya. Bây giờ trời cũng đã điểm đúng con số mười giờ. Đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng. Mệt mỏi, và khó thở đến tột độ. Rất may là anh không biết được câu trả lời từ nó. Nếu không, anh nhất định sẽ còn đau lòng hơn lúc mà Nhật Thiên đã nói với anh. Trên đời này đúng là không công bằng. Tình đầu, thì có bao giờ dệt thành mộng đẹp đâu.

- Nhật Thiên, anh đã quyết định rồi. Ngày mai, anh sẽ rời khỏi đây!

10. Chương 10: Chọn Rộn

Quay lại nó và Alyn. Sau khi anh định ” ĐỘNG PHÒNG ” lần thứ hai, thì lúc đó nó đã mạnh dạn mà hét lên 3 chữ ” HÀN HIẾU MINH ” khiến người con trai kia ngay tức khắc dừng hẳn. Anh cũng như lần trước chủ động buông nó ra, rồi nhanh chóng quay người bỏ đi. Và đến tận thời điểm bây giờ, bầu trời khuya lại bắt đầu bao phủ căn biệt thự Tầng Gia giàu có. Nó ở phòng khách đi qua đi lại mà sốt cả ruột. Tại sao anh ta lại không nói không rằng mà bỏ đi một mạch luôn chứ? Hại nó phải một mình ở trong căn biệt thự rộng lớn này. Thật sự là rất sợ ma nha.

- Là Hàn Hiếu Minh thì đã sao chứ? Anh có cần thiết đi không trở về nhà luôn không?

Vừa cầm điện thoại, nó vừa lả lướt ngón tay trên bàn phím bấm gọi vào số anh. Mười một con số nó nhấn một cách rành rọt như đã thuộc từ trước. Mẹ kiếp! Bao giờ trí nhớ nó siêu phàm đến vậy? Nó vì sợ ma mới tìm Alyn, hay thực chất đã có một chút tình cảm với anh ta? Từ ngày đầu anh ta xuất hiện. Rồi đến quan tâm nó. Dù không phải là mẫu người nó thích, nhưng anh ta thật sự rất chu đáo. Giống như Hàn Thiếu Nam đã từng nói: Nó phải trân trọng Alyn không sao? Nếu như nó để vụt mất tên đáng ghét kia, thì có phải sao này nó sẽ hối hận không?

- Tên đàn độn, anh rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy? Định chơi trò mất tích với tôi sao?-Nó đã gọi tên đàn độn kia đúng năm lần. Và theo số lần mà nó gọi, thì bên kia cũng chỉ đúng năm lần báo ở ngoài vùng phủ sóng. Bực dọc không kiềm chế, nó ném nhanh điện thoại xuống sàn nhà- Mẹ nó, anh tốt nhất đừng trở về!-Ngồi phịch xuống Sofa, ai đó khó chịu chửi thề một câu. Không về thì không về! Nó không thêm quan tâm anh ta nữa.

SÁNG HÔM SAU

TRƯỜNG ROYAL

Hôm nay cũng chính là ngày đầu tiên nó bước vào lớp mười. Và cũng là ngày đầu tiên, nó cảm thấy trong lòng mình trống vắng nhất. Suốt đêm qua nó không ngủ được vì đợi chờ cái tên hắc ám kia về. Nhưng đối lại sự mong đợi của nó, thì hôm nay nó phải mang bộ mặt của một con gấu trúc đến trường. Còn về phía Nhật Thiên, cô cũng không khác gì với nó. Tệ hại, còn hơn cả tệ hại.

- Hức, anh hai, em nhớ anh!

Nó vừa mới bước vào trường, thì đã nghe tiếng khóc thúc thích của ai đó phát ra ở rất gần. Đưa mắt nhìn xung quanh, nó bỗng dừng lại khi biết người đó là Nhật Thiên. Cô ngồi trên chiếc băng ghế đá to cạnh bảng thông báo, tiếp theo đó là vừa gặm nhấm chiếc bánh mì Kido vừa khóc. Trời ạ, nó như không tin vào mắt mình.

- Hạ Nhật Thiên!-Nó lớn tiếng gọi, rồi chạy nhanh đến chỗ của cô- Làm gì sáng ra đã vừa ăn vừa khóc rồi hả? Tao có thấy mày bao giờ như vậy đâu!-Ai đó khó hiểu nói tiếp. Nhật Thiên từ từ ngược mặt lên nhìn nó, rồi cô khóc ngày một to hơn.

- Huhu, anh hai của tao, anh ấy..

- Làm sao?-Ngồi xuống bên cạnh cô, nó hỏi tiếp. Nhật Thiên không nói gì, chỉ lôi từ trong balô ra một bức thư đưa cho nó. Nhận lấy, nó chau mày- Đây là..

- Mày đọc đi rồi sẽ biết!

- Được rồi!

Nó gật nhẹ đầu rồi đưa tay mở nhanh bức thư ra..

NỘI DUNG:

“ Khuyh Nhi, anh có được phép gọi em qua cái tên thân mật đó nữa không? Từ nhỏ cho đến bây giờ, em chính là người khiến anh phải chật vật nhiều nhất. Đơn giản chỉ là một ánh mắt nhìn anh. Một câu hỏi quan tâm anh. Nhưng mà anh biết: Bản thân anh đã thích em từ rất lâu rồi. Nhưng cũng vì là thích, cho nên anh chưa bao giờ dám thổ lộ tình cảm của mình đối với em. Anh rất muốn, bây giờ có thể chạy đến ôm lấy em thật chặt. Nhưng mà anh cũng biết: Mình không thể có đúng không?

Ừm. Thế Giới này rất rộng lớn. Và anh cũng tin, một ngày nào đó, mặt trời khác của anh cũng xuất hiện. Em từng nói: Tình yêu đẹp nhất, chỉ xuất hiện ở trong tiểu thuyết. Nhưng mà anh cũng muốn nói với em rằng: Nó vẫn sẽ có ở đời thật, nếu như em có thể nhìn những người ở bên cạnh thích em. Tuy anh là một tiểu thuyết gia, hằng ngày có thể viết lên những câu chuyện lãng mạn. Nhưng mà em có biết không? Làm một nhà tiểu thuyết không đơn giản như vẽ bề ngoài hào nhoáng của nó. Đôi lúc trong thế giới của họ, chỉ có đúng một màu duy nhất đó mà thôi. Thời gian qua anh đã rất cố gắng, rất cố gắng để có thể trở thành một người đàn ông thật tốt. Nhưng mà đến cuối cùng những điều anh làm, đều không có kết quả gì cả.

Khuyh Nhi, khi anh nghe Nhật Thiên nói em đã có hôn phu. Thật sự lúc đó, anh hoàn toàn cho đó chỉ là một lời bông đùa. Nhưng mà khi anh muốn hỏi em, thì anh lại không có can đảm lắng nghe. Người ta nói đúng: Mỗi tình đầu luôn là mối tình để lại trong lòng ta ấn tượng sâu sắc nhất. Và cũng là mối tình, mà không bao giờ có thể như trong tiểu thuyết anh đã từng viết diễn ra. Dù kết thúc là HE hay là SE. Thì anh vẫn muốn nhìn thấy em hạnh phúc. Khuyh Nhi, anh yêu em ”

Kí tên:

Hạ Nhật Huy

11. Chương 11: Bí Mật Phòng Giáo Viên [End]

Sao lại như vậy chứ? Hạ Nhật Thiên, sao lại như vậy hả?

Sau khi đọc xong bức thư mà Nhật Thiên đưa, thì nó không khỏi kích động quay sang cô hét lên. Nhật Thiên lúc này cũng lập tức ngưng khóc, nhưng cô lại không biết diễn đạt như thế nào. Cô cũng không thể tin như nó thôi. Huống hồ người đó là anh hai của cô. Anh ra đi như thế, thì cô cũng biết phải làm như thế nào?

- Thật ra Red thích mày từ lâu rồi. Chỉ là, anh ấy không dám nói với mày thôi. Tao còn biết được, anh ấy học nấu ăn là vì muốn làm cho mày vui nữa. Nhưng mà..-Đang nói thì cô bỗng khựng lại, rồi quay sang nó

cười mỉm- Những món ăn đó tao đều có thử qua hết rồi. Thật sự rất tệ hại-Nói đến đây, Nhật Thiên cười lớn, rồi đứng dậy xoay lưng về phía nó- Có lần tao phải vào bệnh viện vì trúng thực nữa đó. Lúc đó tao đã hứa là: Sẽ không bao giờ ăn những món mà anh ấy làm. Nhưng đó chỉ là nói đùa thôi. Dù sao hai chúng tao cũng là anh em, không thể nào bỏ mặc nhau mãi được. Nhưng mà cũng không sao!-Cô nhấn mạnh 5 từ cuối bằng giọng điệu hào hứng, rồi nhanh chóng xoay lại nhìn vào nó- Nếu như mày không thể đến với anh hai của tao cũng không sao. Tao với mày vẫn có thể mãi mãi là bạn thân của nhau mà. Với lại cái tên Alyn gì đó cũng rất tốt với mày. Tao sẽ chờ tin vui từ hai người!-Cô tiếp tục nói. Tin vui cái đầu của cô. Nhắc đến Alyn là nó sắp phải tặng xông máu đây này. Từ hôm qua đến giờ vẫn chưa về, không lẽ anh ta định chơi trò mất tích với nó luôn sao?

Rồi đứng dậy bực dọc nhìn vào cô, nó nheo đôi mày thanh tú lại. Ai rồi cũng đi. Tốt nhất là đi rồi đừng về. Mẹ nó, rốt cuộc thì cuộc sống luôn khôn kiếp như vậy.

- Mày đừng nhắc đến tên dần dần đó trước mặt tao. Tao thù anh ta thấu xương. Mày mà còn nhắc nữa, thì tao sẽ tuyệt giao với mày!-Ai đó hùng hồn nhấn mạnh, rồi tháo balô xuống, lúi từ bên trong ra chiếc bánh mì Kido to đùng giống cái của Nhật Thiên- Giận thì được, nhưng mà không thể bỏ đói bản thân. Dù sao một mình cũng quen rồi, miễn sao không thiếu thức ăn là được. Không có tất cả cũng không sao, thứ tao sợ nhất là chết đói đó!-Đeo lại balô lên vai, nó cười tươi rồi thư thả vừa đi vừa thưởng thức món bánh mì buổi sáng. Nhật Thiên lúc này nhìn lại chiếc bánh còn đang ăn dang dở mỉm cười, rồi cũng chạy một mạch theo sau nó:

- Nè Khuynh Nhi, đợi tao với! Lớp của chúng ta là lớp 10A1. Tao nghe nói thầy chủ nhiệm năm nay là một hot boy đó!

Cô vừa chạy theo vừa hét lớn. Mẹ nó, không hét lên thì mọi người không biết cô mê trai à? Thậm chí cô còn rất thích mấy thể loại như sư đồ luyện ở học đường nữa nha.

LỚP 10A1

Làm quen bạn. À không! Trước giờ nó chưa từng bắt chuyện với bất kỳ một ai hết. Mà nó cũng không biết mình và Nhật Thiên tại sao lại quen nhau nữa? Hở, đồ dần! Trí nhớ của nó thật kém a.

Nằm dài trên bàn, nó vừa nhấm nháp miếng bánh mì vừa tiện tay lật truyện tranh ra xem. Oái, đã năm phút trôi qua mà tên thầy giáo chủ nhiệm vẫn còn chưa bước vào nhận lớp. Làm nó và Nhật Thiên có cảm giác mình sắp biến thành một con hươu cao cổ khi ngồi ” HỒNG ” a. Rốt cuộc thì tên đó đẹp trai đến mức độ nào chứ? Có giống như.. À mà không! Sao lúc này nó lại nghĩ đến tên dần dần đó chứ? Làm ơn dẹp bỏ đồng suy nghĩ đó đi!

Cộp

Cộp

...

Rồi tiếng bước chân của ai đó đang từ dãy hành lang bước vào lớp. Cả đám vừa nhìn thấy người phụ nữ kia, liền lật đật đứng lên. Chỉ trừ một mình nó là bị Nhật Thiên kéo đứng lên cho bằng được.

- Hả? Không phải là thầy chủ nhiệm hay sao?

Nhìn vào người phụ nữ trong trang phục áo dài thướt tha đứng trước mặt, nó ngu ngơ lên tiếng. Bà nó, cứ bộc lộ bản chất thật sự khi không nhìn thấy trai sao? Cả lớp lần lượt nhìn sang nó, rồi cúi mặt mỉm cười - Đặc biệt là những bạn nữ sinh. Họ cũng định hỏi câu này, nhưng không ngờ nó lại giành quyền đi trước a.

Người phụ nữ sau khi nghe câu hỏi có chút ngớ ngẩn của nó liền mỉm cười, rồi di chuyển đến gần bàn của nó và Nhật Thiên:

- Chắc là các em có chút thất vọng nhỉ?

Cô hỏi, đưa mắt nhìn quanh lớp. Ai nấy đều rất muốn trả lời đúng vậy, nhưng lại không dám mở lời. Chỉ trừ nó và Nhật Thiên nhìn vào cô gật đầu:

- Nếu là thầy, thì sẽ dễ tiếp thu hơn cô ạ!

Nhật Thiên nhanh nhẹn lên tiếng đáp. Nó đưa mắt nhìn sang cô bạn thân, liền không kiềm chế được mỉm cười. Dễ tiếp thu cái gì chứ! Chủ yếu là làm sao để anh ta tiếp nhận thôi!

- Còn em, Phong Đồ Nhi?

Chuyển con người đầy nghi vấn sang nó, người phụ nữ đó hỏi. Nó sao? Đương nhiên là..

- Em?-Chỉ tay vào mình- Sao cô lại biết tên của em?-Ngược lại cô, nó đặt nghi vấn. Người phụ nữ trước mặt ngay lúc này cười nhẹ, rồi dúi vào tay nó một tờ giấy được gấp đôi:

- Nếu em muốn biết câu trả lời, thì mau làm theo chỉ dẫn của tờ giấy này. Khi nào đến đó, thì em sẽ biết thôi!

Cô nói thêm. Nó nhận lấy tờ giấy trắng được gấp đôi từ Thương Vi, sau đó nhanh thì chóng mở ra xem. Bên trong tờ giấy chỉ viết đúng 3 chữ ” PHÒNG GIÁO VIÊN ” Nó trầm ngâm một lúc lâu, rồi nhìn vào cô Thương Vi:

- Em biết đường đến đó mà đúng không?

Cô tiếp tục hỏi. Lúc sáng trước khi vào đây, nó và Nhật Thiên cũng đã từng thám thính qua mọi góc ngách của ngôi trường này rồi. Đương nhiên là biết phòng giáo viên nằm ở đâu. Chỉ là, tại sao lại bảo nó chạy đến đó tìm câu trả lời chứ? Thôi mặc kệ. Đi một lần xem sao!

- Dạ em biết!

“ Phòng giáo viên, rốt cuộc là ở đâu vậy ta? Đừng nói là mình lại đi lạc nữa rồi đó! ”

Vừa đi, nó vừa ngó nghiêng xem chỗ nào có để bảng ” PHÒNG GIÁO VIÊN ”. Nhưng đi được một lúc, thì nó chợt khựng lại. Chết tiệt! Phòng giáo viên nằm tận trên tầng ba kia mà. Thế là phải từ đây lên trên đó một phen rồi.

PHÒNG GIÁO VIÊN

Bingo! Nó mừng rỡ như nhặt được vàng nhảy cẫng lên. Đúng là sau một lúc trèo đèo vượt suối, thì nó cũng đã tìm được căn phòng quý giá này.

- Bây giờ mình thử vào bên trong xem sao!

Nói rồi, nó đưa tay đặt nhẹ lên chốt cửa rồi đẩy vào. Cha! Mọi thứ trong căn phòng này đều được sắp xếp rất ngăn nắp. Chắc chắn là một người rất tỉ mỉ đã làm.

- Đẹp quá!

Ai đó ngậy thơ cảm thán. Người con trai ngồi trên ghế xoay lưng lại phía nó vừa nghe xong, liền bắt giắc cười nhếch. Anh thở rõ một hơi ra, rồi cất lên tiếng ho nhẹ. Tiếng ho phát ra ở phía trước, làm nó khẽ giật mình. Lúc này vì mãi mê ngắm phong cách bố trí căn phòng, mà nó quên có một người lạ mặt đang chào đón sự hiện diện của mình a.

Rồi bước đến gần chiếc bàn kia hơn, nó lấy làm hiếu kỳ nghiêng đầu:

- Anh rốt cuộc là ai vậy?

-..

- Nè, tại sao anh không trả lời tôi chứ? Mèo ăn mất lưỡi anh rồi hả?

-..

- Đồ dẫn độn!

Nó tức giận nhấn mạnh ba từ cuối rồi quay người bỏ đi. Cái gì mà tìm câu trả lời chứ! Cô vốn dĩ có từng tư liệu của học sinh, thì đương nhiên biết nó là ai rồi. Đại ngốc! Nó đúng là đại ngốc nghếch!

Cùng lúc nó vừa quay người bỏ đi, thì chiếc ghế kia cũng từ từ xoay lại. Alyn cười khi một tiếng, rồi đứng dậy để hai tay vào túi quần:

- Đồ nhí nghịch ngợm! Em có nhớ tôi không?

#Hoàn <>

12. Chương 12: Ngoại Truyện: Trước Là Thầy, Sau Là Chồng

GIỜ VẬT LÝ

“ Tại sao Hàn Hiếu Minh lại tự nhiên biến thành thầy chủ nhiệm của mình được chứ? Chuyện này thật sự rất vô lý! ”

Suốt một tuần qua nó luôn đối mặt với Alyn trong mỗi giờ mỗi phút cho nên đâm ra có chút khó chịu. Nói mỗi giờ mỗi phút là chỉ tăng thêm phần gay cấn thôi. Chứ thật ra ngoài lúc đảm nhận chức chủ nhiệm lớp 10A1 ở trường Royal ra, anh còn kiêm luôn chức vụ thầy giáo dạy Vật Lý được mệnh danh là trẻ nhất trường từ trước đến giờ. Và hôm nay, cũng chính là tiết Vật Lý thứ sáu trong tuần của anh. Nó từng bảo không muốn gặp mặt anh, vì hôm đó anh đã bỏ nó ở nhà một mình. Và cũng vì lẽ đó, mà anh muốn chọc tức nó bằng mỗi ngày gặp mặt. Vừa là chồng, vừa là thầy nghe cũng có chút thú vị nhỉ?

Trong khi anh đang ở trên chăm chú giảng bài, thì ở dưới này nó ranh ma lôi môn tiếp theo là Toán ra làm bài tập. Nhật Thiên đưa mắt nhìn vào khuôn mặt tối sầm của Alyn, rồi quay sang lay lay cánh tay nó:

- Giờ này làm chuyện khác là bị ăn kiểm điểm đó Khuynh Nhi! Với lại nếu quy ra, mày sẽ bị thêm tội không tôn trọng giáo viên nữa đó!

Cô nhắc nhở. Nó nghe xong liền dừng bút nhìn lại cô:

- Toán và Lý cũng giống nhau đấy thôi! Cái nào mà chả tính toán chứ! Còn nữa, tao không muốn nhìn thấy mặt của anh ta!

Nó chắc nịch phản bác. Dù cuộc đối thoại của cả hai rất khế, nhưng làm sao qua khỏi thính giác của Alyn được. Anh khó coi đặt quyển sách lên bàn giáo viên, rồi đặng đặng sát khí bước xuống bàn của nó:

- Mày..

- Trong giờ học lại nói chuyện riêng. Hai em mau ra ngoài đứng cho hết tiết cho tôi!

Nghe như sét đánh ngang tai. Nó và Nhật Thiên vừa nghe thấy giọng nói đồng dục của Alyn, liền ngay tức khắc đứng dậy. Nó nhìn anh, rồi anh nhìn vào nó:

- Còn nữa, bây giờ đang là tiết Lý, tiết sau mới là tiết Toán. Em làm như vậy rõ ràng là không xem trọng tôi. Sau khi chịu phạt xong, thì đến phòng của tôi ngay!

Anh nói, cố ý nhấn mạnh 6 từ sau. Đến phòng gặp anh ta sao? Nó tuyệt đối không ngu ngốc chạy đến đó chịu thiệt a.

- Mỗi chân quá đi! Tên đàn độn đáng ghét! Tao thề là sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Vừa đứng làm gương cho cả lớp, nó vừa làm bầm. Trên đầu cả hai lúc bấy giờ, còn có một quyển sách khá to. Mẹ nó, đã chịu phạt mà còn làm cho quá nữa chứ! Kiếp này nó thù nhất là anh.

- Tại mày hết chứ ai. Tự nhiên lại bắt tao chịu phạt chung. Còn đâu là thanh danh đại tiểu thư Hạ Gia nữa chứ!

Nhật Thiên không chịu được quay sang trách mắng nó. Còn nói sao? Nó làm gì thì thay kệ nó đi. Cô quay sang nhắc nhở làm gì? Tất cả là tại " HÀN HIẾU MINH " hết!

RENG.. RENG.. RENG

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi làm nó và Nhật Thiên mừng hết lớn. Cuối cùng giai đoạn khó khăn nhất cũng đã có thể vượt qua nha. Tất cả học sinh vừa nghe được tiếng chuông, thì ai nấy đều chạy ra một mạch. Chỉ còn một mình Alyn, là đang từ bên trong chậm chạp bước ra ngoài. Bây giờ nhìn vào gương mặt khó coi của nó thật đáng yêu nha. Anh có nên mỗi ngày tìm cách phạt nó như vậy không nhỉ?

- Đã cười đủ chưa? Anh thấy tôi như vậy chắc đắc ý lắm chứ gì?

Lấy ngay quyển sách còn nằm trên đầu xuống, nó nhìn vào Alyn hỏi với điệu bộ bức dọc. Anh lúc này không nói gì, chỉ ghé mắt sang Nhật Thiên bảo cô đi. Và đúng như ý, cô nhìn thấy liền cúi đầu bỏ đi.

Chẳng còn chút vương bận cản trở, anh bước đến áp sát nó vào tường cười nhếch:

- Làm như lời tôi đã nói đi. Đến phòng của tôi ngay lập tức!

Dù không mấy cam tâm trước lời đề nghị của Hiếu Minh. Nhưng trong lúc này, nó cũng đã dừng trước cấm địa của anh. Chỉ là khi đã đến đây, nó lại chỉ muốn quay đầu mà bỏ chạy. Mẹ nó, chắc chắn không có chuyện tốt lành rồi!

Cách

- Đến thì sao không vào hả?

Anh mở rộng cánh cửa ra hỏi khi vừa nhìn thấy nó quay đầu bỏ đi. Bực dọc quay lại nhìn Alyn, nó không cam tâm bước nhanh vào, tiện tay đóng cửa lại.

- Anh rốt cuộc muốn gì?

Ai đó khó coi hỏi. Alyn quan sát từ trên xuống dưới cơ thể nó, liền nhếch môi một cái, rồi hướng mắt về phía cửa:

- Khóa lại đi!

- Tại sao?

Nhận thức được điều vô lý, nó nghiêng đầu hỏi. Còn hỏi ngớ ngẩn như thế này à? Dĩ nhiên là anh muốn có không gian riêng của mình rồi. Rồi đưa tay kéo nó sang một bên, anh bước đến khóa trái cửa.

- Tên đàn độn! Anh khóa cửa làm gì chứ? Tôi sắp vào học rồi!

Vào học? Phải là học môn của anh mới quan trọng hơn chứ! Quay người lại ném con người đầy sát khí vào nó, anh chậm rãi bước lại. Nó vừa biết có chuyện bất thường xảy ra, liền theo bản năng mà lùi lại phía sau. " Bịch " Một tiếng rõ phát ra khi tấm thân nó chạm vào tường. Người con trai ở đối diện cũng lúc dừng lại, rồi tặng cho nó một nụ cười miễn phí. Anh đưa tay nắm lấy hai cánh tay yếu ớt của nó, sau đó áp sát vào thành tường:

- Ah, đau, anh làm tôi đau đó!-Đau sao? Đây thì có đáng gì so với việc nó nói không muốn nhìn thấy anh chứ. Một chút, anh còn làm cho nó đau đớn hơn- Tên đàn độn! Ở đây là trường học. Nếu một chút tôi không trở lại lớp, thì mọi người nhất định sẽ tìm tôi. Đến lúc đó, anh nhất định sẽ phải trả giá!-Còn mạnh miệng uy hiếp anh sao? Alyn tỏ ra bình thản cười khẩy một cái, rồi nghiêng khuôn mặt anh tuần của mình xuống cạnh vùng cổ nó hôn nhẹ, sau đó di chuyển đến đối diện khuôn mặt nó:

- Tôi xin cho em nghỉ tiết sau rồi-Boong, nó cảm nhận một lực đau ở đầu nhúc nhối. Tên đại đại hắc ám này, anh ta dám chơi xỏ nó sao?- Với lại có tôi đảm bảo sự an toàn của em. Thì ai dám lo lắng em sẽ gặp nguy hiểm hả? Vợ à, em thật sự không ngoan!-Anh nói, hai cánh tay xiết chặt hai bên cổ tay nó hơn. Đau, nó bằng cách nhăn mặt không chối cãi.

- Đồ đàn! Anh thả tôi ra đi! Nếu không, tôi sẽ cho mọi người biết anh là một tên vô si, hạ lưu, bỉ ổi, xấu xa!

Nó mắng, tất cả những gì không nên nói cũng thốt ra. Hiếu Minh không còn sức đùa giỡn với nó, liền trực tiếp phủ lên môi nó một nụ hôn nồng cháy. Anh hôn cuồng nhiệt hơn, sau đó theo bản năng mà xiết chặt hai bên cổ tay nó đến mức độ đau đớn. Mẹ nó, anh đang tự hỏi tại sao mình lại biến thái đến mức này?

Về đến nhà, nó liền chạy một mạch lên phòng để tránh mặt Alyn. Anh ta quả thật là một tên đại biến thái mà. Chỉ là hôn thôi mà, tại sao lại mạnh tay như vậy chứ?

Phịch

Ngồi xuống giường, nó hướng mắt nhìn vào hai cổ tay đang đỏ lên nhẵn mặt. Mẹ kiếp, thù này nó không thể bỏ qua nha!

- Đồ xấu xa! Đồ bỉ ổi! Đồ hạ lưu! Đồ bất lương! Đồ lưu manh! Đồ không biết xấu hổ!

Vừa mắng, nó vừa cầm lấy gối ném loạn xạ xuống sàn nhà. Người bên ngoài vừa bước đến trước cửa phòng đã nghe những tiếng mắng chửi cùng tiếng nấc nghẹn ngào liền dừng lại. Anh đưa tay đặt nhẹ lên chốt cửa, rồi đẩy một cách tự nhiên vào:

- Còn giận tôi sao?

Giật mình, nó đứng dậy quay mặt lại nhìn Alyn căm phẫn. Giận cái quái gì? Nó còn muốn giết anh ta nữa là..

- Anh biến khỏi phòng của tôi ngay!-Chỉ tay về phía cửa. Alyn lúc này mới nhìn vào cổ tay đang đỏ lên của nó cau mày. Nó bị thương không hề nhẹ nha. Không lẽ là lúc đó anh đã quá mạnh tay sao?- BIẾN!-Không thấy anh phản ứng gì, nó tiếp tục gắt. Người con trai ở trước mặt nó trầm ngâm, rồi mặt dày tiến đến gần nó hơn. Anh lần nữa nắm lấy cổ tay nó kéo về phía mình, sau đó vòng qua ôm lấy thân hình bé nhỏ ngay trước mặt. Nó không phản kháng lại Alyn, mà chỉ như nểng hặn gặp mưa rào khóc nấc. Mẹ kiếp! Nó rất muốn giết chết anh ta!

- Trả lời tôi biết, em giận tôi lắm đúng không?

-..

- Không nói cũng không sao! Tôi biết được, em thật sự rất giận tôi. Chỉ là, em không có cách để giết chết tôi thôi!

- Nếu anh đã muốn giết chết anh, thì tốt nhất anh nên biến khỏi trước mắt tôi đi!-Nói rồi, nó dùng sức đẩy anh ra- Hàn Hiếu Minh, tôi cấm anh từ bây giờ không được chạm vào người tôi có nghe không?-Chỉ tay vào mặt anh, nó cảnh cáo. Cái gì mà không được chạm vào chứ? Nó là vợ tương lai của anh kia mà. Dù chỉ là không phải chính thức được đính ước như Thiếu Nam. Nhưng mà kể từ giây phút anh đóng giả thành Thiếu Nam, thì anh đã thật sự thích nó rồi. Và cả đời định sẵn - nó chính là vợ của anh. Của một mình Hàn Hiếu Minh anh.

Rồi lần nữa đưa tay kéo nó về phía mình, Hàn Hiếu Minh nhanh nhẩu áp nó xuống giường mặc cho nó chống cự. Mẹ kiếp! Động phòng trước rồi mọi chuyện tính sau.

Cơ thể nó bị một cơ thể khác nằm lên nên tỏ ra có chút bất tiện. Bây giờ tay vừa đau vừa nhức, thì làm sao có thể kháng cự lại cái tên đại đần độn này?

- Tôi phải nói bao nhiêu lần thì anh mới hiểu đây? Tôi là trẻ vị thành niên. Nếu anh dám làm gì tôi, anh nhất định sẽ phải hối hận đó!

Còn mạnh miệng? Bây giờ là giờ phút nào rồi mà còn dùng cái quy tắc cũ rích này đe dọa anh? Anh làm thì anh sẽ chịu trách nhiệm. Nó lo lắng cái gì chứ?

- Em lại sai nữa rồi vợ à!-Nói rồi, anh cúi xuống đối diện gần với khuôn mặt nó cười nhếch- Chuyện đó thì rất là bình thường giữa hai vợ chồng. Tôi thiết nghĩ, chả có pháp luật nào rảnh rỗi đi quan tâm mấy chuyện đó đâu. Em mà còn nhiều lời, thì người hối hận phải là em mới đúng đó!-What? Nó không nghe nhầm chứ? Nó biến thành vợ anh ta khi nào?

- Anh bị ám đầu hả? Tôi không phải là vợ anh!

Ai đó gõ gõ mình cái. Alyn ở phía trên cười khẩy một tiếng, rồi dịch chuyển làn môi sang phía tai nó nói khẽ:

- Vậy tôi sẽ làm cho phải!

Kết: 7/10/2017

13. Ngoại Truyện 2: Tổ Là Phong Đồ Nhi !

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Tiếng hét thất thanh này phát ra từ phòng ngủ của Nhật Huy. Một cô nhóc tầm độ khoảng 13 tuổi ngồi bật dậy trong trạng thái bán loạn. Trên người nó chỉ vén vẹn chiếc áo sơ mi trắng dài qua khỏi đầu gối mà trước đó ai đã tự tay mặc vào. Cả căn phòng toát ra một mùi hương của nam nhân rõ rệt. Vẫn còn chưa hết bàng hoàng, thì cánh cửa phòng tắm bấy giờ bỗng bung ra.

Một chàng trai trong chiếc áo phông trắng mix cùng chiếc quần short đen vừa bước ra vừa lấy khăn lau lau tóc. Nó liền quay lại nhìn xem là ai, rồi theo phản xạ quơ lấy gối che người lại phòng thủ. Đạo này báo đấng trẻ em bị xâm hại tình dục rất nhiều a. Mà không phải! Nếu như vậy thì tối hôm qua anh ta và nó không phải đã như vậy rồi sao? Ôi! Cái đầu toàn chứa toàn bã đậu của nó?

- Làm gì mới sáng sớm ra, mà em đã hét lên như thể bị ai đó cưỡng bức vậy?

What? Anh ta nói chuyện cái kiểu gì vậy? Trên đời này có loại người ăn nói kiểu đó sao? Mặt nó biến sắc sau câu hỏi động trời của Nhật Huy. Anh sau khi lau khô tóc xong, liền bước đến ngồi xuống giường đối diện nó cau mày:

- Nhìn anh làm cái gì? Em có biết vì cứu em, mà tối hôm qua anh dầm mưa còn phải ngủ ở phòng khách hay không hả?

Ai đó tỏ vẻ oán trách. Mà nhắc đến mới nhớ, không biết giờ này ba và dì có đi tìm nó không nữa? Nhỡ đâu, họ quên mất đứa con gái này thì sao?

Thấy nó có vẻ trầm ngâm, Hạ Nhật Huy lúc bấy giờ mới chống hai tay xuống nệm, rồi nhòm người về phía nó, gương mặt có chút khó coi hỏi tiếp:

- Em đang suy nghĩ cái gì vậy?

Anh hỏi. Nó giật mình nhìn lại khuôn mặt Hạ Nhật Huy đang áp gần sát mình, liền lớn tiếng mắng một câu:

- Đồ biến thái!

Rồi dùng hai tay đẩy mạnh anh ra, Khuynh Nhi lao xuống giường một mạch chạy về phía cửa với bộ dạng trên người chỉ có đúng một chiếc áo sơ mi trắng. Lúc bấy giờ Red mới đứng dậy để hai tay trước ngực nhìn theo sau lắc lắc đầu. Con nhóc này đầu óc trong sáng hơn anh nghĩ a.

- Mẹ nó, sao mở ra không được vậy?

Anh không khỏi bàng hoàng khi nghe nó thốt ra hai chữ đầu. Trẻ con không học hỏi cái tốt lại đi chửi thế sao? Được rồi! Đã bỏ nhà đi còn có cái tật xấu này. Anh nhất định sẽ dành một khóa huấn luyện nó.

- Bỏ đi, không có mở được đâu!

Cái quái? Không mở được là ý gì? Cửa không mở được thì anh ta đi ra đi vô bằng niềm tin à? Cha! Giờ nó mới biết trên đời này có chuyện nhiệm màu như vậy nha. Phải học hỏi anh ta mới được.

Quay lại trưng bộ mặt hầm hầm vào Hạ Nhật Huy, nó đưa tay di chuyển lên cổ áo thoát đi một cú. Anh vừa nhìn thấy biểu hiện của nó, liền đỏ ửng mặt lên. Không phải nó định rù quẩy anh chứ? Mà cũng không phải! Dù nó tầm độ tuổi em gái anh, nhưng mà từng đường nét cơ thể đều không khác gì một thiếu nữ 18 nha. Mà không được! Nó là trẻ vị thành niên dưới 18 kia mà. Anh lại càng không muốn gỡ lịch.

- Nè, dừng lại dừng lại!-Nó bỗng dừng lại theo lời nói của Nhật Huy- Em đang làm cái gì vậy? Em định đền đáp cho anh khi anh đã cứu em bằng cách này sao?-Người con trai trước mặt nó vừa lúng túng vừa hỏi. Nó lúc này mới biết còn có cả một người mang tư tưởng trong sáng hơn mình. Trời nóng như thế này mà muốn nó chết ngạt hay sao? Đương nhiên là phải tháo cúc rồi.

- Anh phiền quá đó! Tôi chỉ tháo ra cho dễ thở thôi mà. Với lại, anh không có đồ nào để coi một chút hả? Ngạt chết tôi rồi!

Nó đưa hai tay ra trước mặt Nhật Huy oán trách. Giờ anh mới để ý là nó thật đáng yêu trong chiếc áo của anh nha. Người bình thường như anh thì vận lên rất dễ nhìn. Còn nó, thôi đừng nói thì tốt hơn.

- Khụ, làm anh cứ tưởng..

- Tưởng tôi có ý với anh chắc? Đồ xấu xa!-Nó mắng, di chuyển lại đến gần hơn với anh- Đồ của tôi trước đó đâu? Tôi muốn mặc lại đồ của mình. Tôi không thích những chiếc áo quái dị này của anh!-Nó không ngại mà trực tiếp đòi đồ. Mà cũng rất may cho nó là anh thủ tiêu đồ nó luôn rồi.

- Cái đó..

- Hạ thiếu gia, tôi mang đồ cậu cần đến rồi!

Giọng nói của dì quản gia nhanh chóng cắt ngang lời anh. Nhìn nó Red nhếch môi một cái, rồi tiến nhanh về phía trước mở cửa. Nó bấy giờ mới để ý là cửa phòng anh cần có mật khẩu mới mở được nha. Thảo nào nó không thể mở được. Đồ gian manh, bỉ ổi, xấu xa!

- Cảm ơn!

Nhận lấy túi đồ từ quản gia Red cười, sau đó quay lại nó nhướn mày, rồi thẳng thừng chia ra:

- Cầm lấy!

- Là gì vậy? Anh định có âm mưu gì đây?

Ai có tính đa nghi cũng tốt nhưng trừ con nhóc này ra nha. Nó chỉ toàn đưa ra những quan điểm vô cùng sai lệch. Ý tốt của anh mà nó cứ nghĩ là âm mưu. Thôi rồi, thế này khi trưởng thành thì sẽ thành ra thế nào?

Bước đến gần nó, anh bực dọc thở hắt ra một hơi, sau đó cầm lấy tay nó lên đặt nhanh túi đồ vào:

- Cô nương làm ơn suy nghĩ một cách tích cực cho tôi nhờ một chút có được không? Phòng thay đồ ở hướng đó, mau lên!

Red tỏ rõ thái độ chính nhân quân tử chỉ đường. Nó nhận ra là mình đã nghĩ quá nhiều, liền nhe răng mà cười nhẹ. Ngại chết được! Thật sự ngại chết được!

- Lá lá lá..

Giọng của Nhật Thiên bỗng khựng lại khi nhìn thấy hai gương mặt triu mến ở phòng khách nhìn vào mình. Một người là anh trai của cô, nhưng người con gái kia là ai chứ? Không lẽ là con rơi của anh trai cô? À mà không phải! Làm gì anh cô có tài rù quẩy con gái nhà người ta để sinh ra một con bé bằng tuổi cô chứ? Nếu theo cô suy đoán không nhầm, thì đây chính là.. Chị dâu tương lai của cô chẳng?

- Nè anh hai, đây là ai vậy?

Cô hỏi, tay chỉ chỉ vào nó. Nó lúc bấy giờ đưa miếng Snack cẩn thận bỏ vào mồm, rồi quay sang nhìn vào gương mặt khó coi của Nhật Huy:

- Em gái của anh hả? Nhìn cũng không tệ!

Bỏ vào mồm miếng thứ hai, nó quay lại nhìn biểu hiện của Nhật Thiên sau khi nhận được câu phán xét của mình nói tiếp:

- Chỉ có điều, vẫn thua tôi một chút!

Vừa nói, nó vừa bỏ vào mồm miếng Snack khoai tây cuối cùng trước khi quăng cái vỏ xuống sàn nhà đứng dậy phỉ phỉ tay. Nhật Thiên nổi xung thiên nhưng cô cố gắng kìm chế lại. Hôm nay có người dám bảo cô thua kém mình sao? Hừ, thù này cô phải trả nha.

- Mày..

Chỉ tay vào nó cô tức đến xanh mặt. Nó ranh ma đưa đầu lưỡi liếm sạch môi một cái, rồi đưa tay kéo cô đến gần hơn đối diện với khuôn mặt trẻ con của mình, nháy mắt:

- Gọi nhầm tên rồi, nên gọi là Phong Đồ Nhi mới phải. Cảm ơn vì đã cho tớ ở nhờ nhà một đêm. Nếu sau này chúng ta còn có duyên gặp lại, thì tớ sẽ suy nghĩ lại mà làm bạn của cậu - Hạ Nhật Thiên!

Buông cô ra, nó nhanh chóng quay người bỏ đi trước sự khó hiểu của Nhật Thiên. Nó biết tên cô sao? Hay là ông anh tài trời này đã cho nó biết chứ? Còn nữa, nó biết cô không có ai muốn kết bạn từ trước đến giờ cho nên mới nói vậy sao? Phong Đồ Nhi, cô ghi nhớ cái tên này!

P/s: Viết rồi mà chưa post được vì dạo này mất mạng a. Chúc all đọc ngoại truyện vui vẻ ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-nhi-ngich-ngom-em-co-nho-toi-khong>